

Høring - Ny forskrift om offentlege arkiv

WRHA ESARK-0540-201631838-6

Hva saken gjelder:

Gjeldende Forskrift om offentlege arkiv er fastsatt ved kgl.res. 11.des. 1998 med hjemmel i Lov om offentlege arkiv fra 4.des. 1992 nr. 126. I tillegg finnes Riksarkivarens forskrifter av 1.des. 1999 nr. 1566. Høringsfrist er 15. januar 2017.

Dagens regelsett legger til grunn at arkivering hovedsakelig har papir som medium og at digitale arkiver er av mindre omfang. Departementets målsetting med ny forskrift kan oppsummeres som: Å ta høyde for at det meste av arkivproduksjonen i dag foregår digitalt. Å gjøre regelverket mer overordnet og funksjonelt, og mindre detaljorientert. Å tilpasse regelverket mer til dagens organisasjonsmåter og terminologi og til den tekniske utviklingen. Som det fremgår av høringssvaret mener Bergen kommune at det er vesentlige mangler i utkastet. Bergen kommune ønsker ytterligere presiseringer knyttet til digitalt skapt materiale, til offentlighet, videreføring av regler knyttet til papirarkiv og til formidling generelt.

Vedtakskompetanse:

Byrådets fullmakter § 7 «Byrådet avgir høringsuttalelser på vegne av Bergen kommune. Høringsuttalelser i prinsipielle saker som samtidig innebærer politiske avveininger, skal avgis av bystyret. Høringsuttalelser avgitt av byrådet sendes uten ugrunnet opphold bystyrets kontor til orientering.» Saken gjelder tekniske justeringer innen et avgrenset saksfelt.

Byråden for klima, kultur og næring innstiller til byrådet å fatte følgende vedtak:

1. Byrådet i Bergen avgir hørings svar til endringer i forskrift om offentlig arkiv slik det fremkommer av saksutredningen.
2. Melding om vedtak sendes bystyrets kontor.

Dato: 17. januar 2017

Dette dokumentet er godkjent elektronisk.

Julie Andersland
byråd for klima, kultur og næring

Vedlegg:
Høringsforespørsel og høringsutkast.

Saksutredning:

HØRINGSSVAR TIL NY ARKIVFORSKRIFT

Bergen kommune har mottatt til uttalelse høringsutkast til ny forskrift om arkiv og takker for muligheten til å uttale seg.

Oppsummering

Bergen kommune har vurdert forslaget til ny arkivforskrift opp mot den eksisterende og mot de krav tiden setter. Nedenfor kommenteres utkastets ulike deler. En oppsummering er at Bergen kommune:

- Støtter en hovedinnretning mot det digitale.
- Utkastet ivaretar ikke tilstrekkelig de vernebehov allerede skapte papirarkiver har.
- Støtter innføringen av internkontroll, men ønsker begrepet og metoden bedre beskrevet.
- Ønsker at kravet om en arkivtjeneste blir opprettholdt.
- Krav til arkivfunksjonene hos private som utfører oppgaver for det offentlige (outsourcing o.l.) må inkluderes i forskriften.
- Begrepet arkivinstitusjon må etableres og defineres i forskriften, og at uklarheter i begrepsbruk mht dokument, arkiv, systemoversikt mm må klares opp.
- Bestemmelsene om lagring må sette krav til bevaring av arkivmaterialets innhold, struktur og kontekst.
- Digitalisering for kassasjon kan kun benyttes i begrenset omfang, og begrenset til materiale nyere enn 1990/95. Problemkomplekset trenger ytterligere utredning.
- Bestemmelsen om papirkvalitet bør bli stående.
- Krav til lagring må omfatte mer enn lokalene; Tekniske løsninger, infrastruktur, sikkerhet, juridiske forhold mm må med for å sikre alle typer arkiv.
- Bestemmelsen om journalføring svekker rettighetene etter offentlighetsloven. Krav om fullstendig systemoversikt og journalføring av innsynssaker opprettholdes.
- Bestemmelser om bevaringspåbud er vesentlig svekket i forhold til gjeldende regelverk. Vi ønsker at kravene i §§ 2-9, 2-13, 2-14 blir opprettholdt.
- Arkivproblemene mht ansattes epostkasser er ikke løst. Det er behov for å juridisk å fastslå at disse inneholder saksdokumenter som er bevaringsverdige og hjemle systemer for høsting og arkivering av slike.
- §19c som hjemlet arkivbegrensning av uspesifiserte tekstbehandlingsfiler etc tas ut
- Arkivforskriften skal fremdeles verne om papirarkivene. Bevaringspåbudene i eksisterende §3-20 blir tatt inn i §20.
- Det er prematurt å legge opp til en forutsetningsløs godkjenning av skylagring i utlandet.
- I de tilfeller der Riksarkivaren benytter sin fullmakt til å avgjøre plasseringen av omstridt arkivmateriale skal avgjørelsen kunne ankes til departementet
- Arkivforskriften bør målbære en forventning om at arkivinstitusjoner skal drive aktiv, kulturhistorisk formidling av arkivmateriale.

Bergen kommunes syn på noen overordnede tema

A. Digitalt fokus.

Høringsutkastet har et tydelig digitalt fokus, imidlertid savner Bergen kommune en tydeligere bevissthet om at denne teknologien ennå er ny og mange spørsmål er uavklarte.

Den viktigste innvendingen at departementet for svakt vektlegger at det meste av eksisterende arkivdokumentasjon er produsert på papir og vil eksistere i denne formen i all fremtid. Den papirbaserte dokumentasjonen er vår kulturarv og vårt rettsgrunnlag og trenger vern. Det er Bergen kommunes oppfatning at en rekke av de forslag om opphevelse av eksisterende paragrafer vil utsette denne for fare. Vi er f.eks. redd for at oppheving av bevaringspåbud for møtebøker, journaler og registre vil bli oppfattet som klarsignal til å kassere slikt materiale.

B. Overordnet regelverk

Bergen kommune er positive til et mer overordnet regelverk, og til å overføre en del mer detaljerte bestemmelser til Riksarkivarens forskrifter. Vi mener imidlertid at tekstene i forskriften må bli klarere og mindre tvetydige, og sikre at de gir hjemmel til videre detaljering av regelverk i Riksarkivarens forskrifter. Vi vil også advare mot å la forenklede tillatelser i forskriften skjule saksforhold som er mer komplisert enn det fremstår. Digitalisering for kassasjon og lagring i 'skyen' er eksempler på dette.

C. Oppdatert fokus

Bergen kommune ser det positive i å knytte arkivarbeidet i offentlig sektor til internkontrollbegrepet og metoden. Å ta bort kravet om en egen organisert arkivtjeneste er Bergen kommune tvilende til, og støtter her høringsuttalelsen fra Fylkesmennes fagutvalg for sak/arkiv: «Fagutvalget kjenner en klar bekymring for at arkivfaget, som man har brukt mye tid på å bygge opp, kan forvitte som eget fag. Vi vil videre bemerke at offentlige virksomheter er avhengige av arkivarenes rolle som yrkesgruppe, deres integritet og upartiskhet.»

Den teknologiske utviklingen gir både muligheter og utfordringer som et regelverk må ta hensyn til. På noen områder har forslaget en teknologioptimisme som ikke er tilstrekkelig dokumentert. Eksempler er behandlingen av digitalisering for kassasjon og lagring i skyen. Forventningene til at arkivregelverket kom i samsvar med de samfunnsmessige krav er bl.a. ikke gjort ved spørsmålet om krav til arkiv i private virksomheter som utfører oppgaver på vegne av det offentlige og problemer rundt arkivverdige epost i ansatte postkasser.

Kommentar til de enkelte paragrafene og konkrete utfordringer

§1. Arkivansvaret i offentlige organ:

- Andre setning: «Arkivansvaret etter arkivlova § 6 inneber plikt til å sørge for at alle arkivdokument hos verksemda blir forvalta slik at dei er sikra som informasjonskjelder for samtid og ettertid, og plikt til å koordinere det arkivfaglege arbeidet i organet.» Bergen kommune foreslår at formuleringen «hos verksemda» erstattes med «i verksemda», for også å inkludere elektroniske arkiv og eventuell skylagring – som ikke nødvendigvis skjer hos virksomheten.
- Ny setning i 3. avsnitt andre punktum. «Kvar enkelt kommune og fylkeskommune kan fastsetje kva institusjonar og einingar som skal halde egne arkiv». Dette kan tolkes som at det gis anledning til å avgrense omfanget av arkivloven ved at definerte enheter ikke er pålagt å ha egne arkiver. Bergen kommune foreslår at «kan fastsetje» byttes ut med «skal fastsetje» Videre er det i denne paragrafen ønskelig at det blir presisert at kommunen sitt arkivansvar også omfatter private og eventuelt andre virksomheter som utfører tjenester for kommunen.

§2 Definisjonar

Bokstav h har en snever definisjon av arkivdepot, med vekt på funksjonen («lokale») og ikke tjenestene som utøves (tilgjengeliggjøring, formidling m.m.). Et begrep som er mer brukt er arkivinstitusjon. Begrepet er vanlig i det kommunale arkivmiljøet, som utgjør halvparten av landets arkivmiljø. Her finner vi byarkiver, kommunearkiver, interkommunale arkiver, fylkesarkiver, arkivsentre etc. Selv om alle disse har depotfunksjoner, omtaler ingen seg selv som arkivdepoter. I tillegg driver de med formidling, digitalisering, arkivdanning, noen er lokal arkivmyndighet. Bergen kommune foreslår ny definisjon:

- Arkivinstitusjon: Institusjon eller annen organisatorisk enhet som tar vare på og formidler arkivmateriale. Mange arkivinstitusjoner er også aktive i arkivdanning, digitalisering og faglig utviklingsarbeid.
- Arkivfunksjonen er et sentralt begrep i internkontrollen (jf. § 3), og bør komme inn under definisjonene i § 2.
- Andre sentrale begrep som mangler tilfredsstillende definisjon: Internkontroll, arkivdokument og saksdokument

Videre må begrepene arkivdokument og saksdokument brukes konsistent. Begrepet arkivdokument knyttes i § 1 til offentlige organ sin plikt til å holde arkiv. Arkivdokument framstår her som en sammenstilling og med samme innhold som «arkiv» og «dokument» slik arkivloven definerer disse begrepene. Begrepet arkiv hadde vært å foretrekke.

Begrepet arkivdokument benyttes også i § 3 e) «oppdatert systemoversikt som viser kvar arkivdokument er lagra, og kva prosessar arkivdokumenta inngår i». Også her er det nærliggende å tolke at innholdet er det samme som «arkiv» i lovens definisjon. Setningen kunne vært formulert slik at bestemmelsen i større grad definerer at det er her organet skal fastsette hvilke arkivsystemer som inneholder arkiv. Bergen kommune mener at bruken av begrepet arkivdokument i § 12 Behandling av arkivdokumenter er inkonsekvent sammenlignet med høringsforslaget forøvrig. I utgangspunktet erstatter § 12 hele kapittel III «Arkivrutinar». En stor del av dette kapitlet omhandler håndtering av arkivfunksjoner knyttet til arkivfunksjoner som understøtter behandling av saksdokumenter i et Noark-baserte system. Om vi antar at begrepet arkivdokument viser til en vid definisjon i arkivloven tilnærmet begrepet «arkiv» framstår bruken i § 12 ikke å ivareta dette formålet på en konsekvent måte. Delkravene i § 12 veksler også mellom å omtale saksdokument og arkivdokument. Bergen kommune ber også departementet vurdere om deler av kravene her er overlappende med kravene Riksarkivarens forskrift kapittel IX «Elektronisk arkivering av saksdokument».

Bergen kommune kan derimot ikke se hvorfor det er behov for å presisere hva som regnes som kommunalt arkivdepot (bokstav i).

§3 Internkontroll

Bergen kommune er positiv til å introdusere internkontrollkonseptet i arkivlovgivningen, men ønsker en presisering av hva som her menes med internkontroll og hvem som er ansvarlig for å etablere den (jf. § 2). Punktlisten inneholder minimumskrav til omfang, men oversikt over arkivene er ikke oppført her, men inngår i innledningen. Kravet til dokumentasjon bør framkomme tydeligere, slik at dette ikke medfører en svekkelse av offentlighetsloven.

Begrepet arkivfunksjon er sentralt i internkontrollen og må defineres slik at det er tydelig hva denne består av (jf. § 2). Denne paragrafen åpner for en mulighet til å markere viktigheten av at ansvaret for god dokumentforvaltning gjelder hele virksomheten. Bokstav e): «oppdatert systemoversikt» foreslås endret til «oppdatert arkivoversikt», da det er behov for en samlet oversikt over både arkiver, system og journaler.

§ 6 Lagringsmedium

Første ledd lyder: «Arkivmateriale skal lagrast på medium og format som ivaretek nødvendige krav til haldbarheit, og som gjer det mogleg å nytte materialet.» Dette synes knapt. Et arkivfaglig standardkrav ville være «... til haldbarheit av innhold, struktur og kontekst, og som gjer det mogleg å nytte materialet». Struktur og kontekst er det spesielle med arkivdokumentasjon, og skiller dokumentasjon/ bevis fra 'bare' informasjon.

Andre ledd lyder: «Originaldokument kan overførast til eit nytt lagringsmedium og bevarast i det nye lagringsmediet.» Departementet grunngir dette slik: «Verksemder i både i statleg og kommunal sektor ønsker å destruere papirversjonar av dokument når arkivmaterialet er digitalisert og bevart som digitalt dokument.» Det pågår en internasjonal faglig diskusjon om dette som ikke ennå har gitt en konsensus. Bergen kommune mener det er for tidlig å oppsummere debatten slik departementet gjør. Bergen kommune deltok i en faggruppe oppnevnt av Riksarkivaren for å utrede «Digitalisering for kassasjon – en utredning – og en utfordring. Riksarkivet, Oslo 20.12.2015». Gruppen kom ikke til noen enkel konklusjon. En samlet seg om at «Arkivmateriale bør kunne digitaliseres for kassasjon med 1990/95 som en bakre grense og etter hensiktsmessighets-betraktninger», men det ble anbefalt videre utredninger, piloter og testing (s.9) Bergen kommune slutter seg til dette. Bergen kommunes egne erfaringer fra større

digitaliseringsprosjekter viser at kostnader til faglig oppbevaring og vedlikehold av de digitale filene er større enn kostnadene til oppvaring av de papirmappene som er digitalisert.

Teksten i forskriftsutkastet kan leses som en blankofullmakt til å kassere alle typer materiale (unntak for særskilt historisk verdi). Det som er kassert kan aldri bringes tilbake. Og dersom de digitaliserte filene i tillegg skal oppbevares i en uoversiktlig skykonstellasjon, blir usikkerheten økt. Teksten i forskriftsutkastet er uforsvarlig i forhold til kulturarv og dokumentasjonsgrunnlag.

Problemkomplekset dukker opp igjen i høringsbrevets del 4 Administrative og økonomiske konsekvenser. Her heter det: «Departementet legg til grunn at forslaga til endringar ikkje vil føre med seg nemneverdige økonomiske eller administrative konsekvensar. Digital bevaring av arkiv som er skapt på papir, vil krevje andre klargjeringsprosedyrar enn dei som blir følgde når dei skal avleverast for bevaring i papirdepot. Arkivverket reknar med at det ikkje vil føre til nokon vesentleg auke i kostnadene, men vil komme tilbake til dette når forslag til endringar i Riksarkivarens forskrift skal på høyring.» Bergen kommune har erfaring med digitalisering, bla 190.000 saksmapper med byggesaker. Avlevering på papir krevjer oftast registrering av hver enkelt mappe, avlevering av digitalisert materiale vil kreve registrering av hvert enkelt dokument, en mye større jobb. Bergen kommune vil advare mot en slik forenkling av problemkomplekset som § 6 legger opp til.

Det er foreslått at §2-121 Papirkvalitet går ut. Bergen kommune vil advare mot dette. Enkelte dokumenttyper vil fremdeles produseres på papir. Noen av dem pga spesiell viktighet. Det vil være nødvendig å kunne fastslå at slike skal benytte arkivholdbart papir.

§ 7 Krav til arkivlokale og §8 Krav til spesialrom for arkiv

Bergen kommune mener at forskriften fortsatt har for mye fokus på at lokalene er eneste virkemiddel for oppbevaring, også av elektroniske arkiver. Det legges for liten vekt på tekniske løsninger, teknisk infrastruktur, sikkerhet m.m. som vil være mer aktuelt for sikring av elektroniske arkiver. Bergen kommune mener at det i tillegg til kravet om lokaler også må stilles krav om denne typen sikring, også her gjerne med henvisning til detaljert forskrift fra Riksarkivaren. Bergen kommune mener at Riksarkivaren gjerne kan ta utgangspunkt Track standarden for disse krav.

Til § 8: I stedet for setningen: «Romma skal ha sjølvlukkinge dør og handslukkingsapparat», foreslår Bergen kommune «Romma skal ha sjølvlukkinge dør og automatisk brannslukkingsanlegg eller brannhindrande anlegg. Vatn skal ikkje brukast i rommet som del av dette tiltaket.»

§9 Journalføring

Tidligere § 2-6 hadde krav om at arkivplanen skulle ha fullstendig oversikt over system eller andre former for registrering som blir benyttet til journalføring. Denne er nå tatt ut. Kravet i den opprinnelige § 2-6 kan sies å understøtte hovedregel § 3 i offentlighetsloven om at alle kan kreve innsyn i saksdokumenter, journaler og lignende register, og oversikten i arkivplan var det dokumentet som viste offentligheten hvilke journaler et offentlig organ benyttet. Konsekvensen av at dette kravet tas ut, er at denne oversikten nå forsvinner. Dette mener Bergen kommune er uheldig, en innskrenking av prinsippet om offentlighet. Som nevnt under § 3 om internkontroll, mener Bergen kommune at det skal finnes en oppdatert oversikt over både arkiver, system og journaler. §9 siste ledd foreslår at saker om innsyn ikke skal være omfattet av journalføringsplikten. Bergen kommune er uenig. Behandling av innsyn er en viktig del av organets saksbehandling som er av stor betydning for åpenhet i forvaltningen. Om slike saker ikke journalføres, kan de heller ikke ettersøkes av publikum eller journalister.

§11 Krav til elektroniske journal- og arkivsystem og § 6 Lagringsmedium

I utgangspunktet er det en god intensjon å gi Noark en tydeligere forankring, blant annet med tydeligere krav om bruk av standarden. Departementet skriver at forskriften må presisere at også digital arkivering av saksdokument skal skje i Noark-baserte systemer. Slik Bergen kommune ser det, finnes det allerede

hjemmel for dette i gjeldende § 2-13 og det er også § 2-13 som hjemler Riksarkivarens forskrift kapittel IX Elektronisk arkivering av saksdokumenter. Departementet ønsker imidlertid å fjerne §§ 2-13 og 2-14 og erstatte denne med ny § 6 om lagringsmedium. Bergen kommune mener departementet her tar ut de kravene som i gjeldende forskrift definerte elektroniske arkiver og hvordan disse skal håndteres, uten å erstatte dette med tilsvarende krav i den nye forskriften. Konsekvensen er at vesentlig arkivmateriale ikke vil bli underlagt krav om bevaring.

I gjeldende forskrift omhandler § 2-9 og § 2-13 bruk av elektroniske journalsystemer med og uten arkivering av elektroniske saksdokumenter, og stiller krav om bruk av Noark standard samt øvrige krav i Riksarkivarens forskrift kapittel IX «Elektronisk arkivering av saksdokument inkludert avlevering basert på metode definert i Noark». Imidlertid er det flere systemer i offentlig sektor som arkiverer elektronisk arkivmateriale og som ikke omfattes av Noark-kravet fordi de har arkivmateriale som også kan være arkivdokumenter og saksdokumenter men som ikke er omfattet av journalførings-plikten (f.eks. HR- og økonomisystemer, pasientjournalsystemer, og generelle databaser og registre). Disse omfattes av gjeldene § 2-14 «Anna elektronisk materiale». Departementet skriver i høringsnotatet at Riksarkivaren ikke har hjemmel til å stille krav til rutiner, formater for andre typer dokument enn saksdokument. Bergen kommune mener dette ikke er riktig. I § 2-14 er det tatt inn krav til at system som produserer eller lagrer saksdokument skal behandles etter reglene i § 2-13. Videre er det tatt inn i Riksarkivarens Forskrift om utfyllende tekniske og arkivfaglige bestemmelser, kapittel IX § 2-3, at systemer som ikke følger Noark kan benyttes men at øvrige krav, inkludert krav til lagringsformater, skal være oppfylt.

Bergen kommune er enig i at regelverket her kunne vært samlet i et felles kapittel og gjerne under andre betegnelser enn lagringsmedium, men er uenig i at disse tas ut. Dersom det kun er § 11 som definerer og stiller krav til elektroniske arkivsystemer, vil regelverket kun omhandle systemer som er omfattet av journalplikten og som har elektroniske saksdokumenter. Høringsforslaget har dermed ikke krav til behandling av elektroniske arkivdokumenter som ikke er saksdokumenter og som heller ikke skal omfattes av NOARK-standard.

§12 Behandling av arkivdokument.

Innledningsvis i høringsnotatet skriver departementet: «Etter at arkivforskrifta vart vedteken, har offentlege verksemdar i hovudsak gått over til elektronisk arkivdanning og arkivbevaring. Ein stor del av kommunikasjonen skjer i system utan arkivfunksjonar.» Her settes fingeren på ett av de største problemene i moderne arkivvirksomhet: store deler av det arkivverdige foregår utenfor etablerte arkivsystemer. Epostsystemene står for de største innslagene her. Denne problemstillingen blir ikke løst i det videre. Bergen kommune har gjennomført en større utredning rundt ansattes epostkasser. Omfanget av arkivverdige dokumenter i ansattes epostkasser er svært stort, og det meste av dette finner ikke veien til etablerte sakarkiv-systemer. I den grad saksrelatert epost blir arkivert, skjer det i de proprietære epostsystemene der kontoen gjerne slettes når den ansatte slutter. Det viktigste hinderet for å løse problemstillingen er ikke teknologi, heller ikke økonomi eller organisasjon. Det viktigste hinderet er juridisk. Dette skriver også departementet: Personopplysningsforskrifta kapittel 9 regulerer arbeidsgivars innsyn i tilsettes e-postkasse. Det er forholdsvis strenge avgrensingar på arbeidsgivars høve til innsyn, sjølv om det skjer i form av avtale. Departementet legg til grunn at arkivforskrifta § 3-1 og personopplysnings-forskrifta gjer det mogleg for organet å journalføre dokument som er sende til organet via ein av dei tilsettes e-postadresser. Samtidig vil personopplysningsforskrifta leggje klare avgrensingar på kva moglegheiter eit offentleg organ har til å etablere kontrollrutinar for å sikre at dei etter måten store mengdene arkivpliktig og journalpliktig e-post til dei tilsettes e-postkasser, blir journalførte og arkiverte.» Bergen kommune finner det uheldig at problemet med arkivering av ansattes epostkasser ikke er blitt forsøkt løst i utkastet til arkivforskrift.

§19 Arkivbegrensing

«Materiale som verken er gjenstand for saksbehandling eller har verdi som dokumentasjon, skal skiljast ut ved arkivavgrensing. Dette omfattar mellom anna ... c) tekstbehandlingsfiler o.l. som ikkje inngår i

elektronisk saksarkiv» Som vist ovenfor, under §12, er ett av de største problemene at arkivverdige dokumenter legges i systemer utenfor de regulære arkivsystemene. Den foreslåtte §19c vil sette slikt materiale i fare for å bli slettet. Bergen kommune foreslår at 19c går ut.

§20 Bevaringspåbud.

Den digitale innretningen på dette regelverket har ført til at tradisjonelle papirarkiver får svekket vern. Bergen kommune legger til grunn at Arkivforskriften fremdeles skal verne om det vi har av papirarkiver. Det meste av papirarkivaliene kommer aldri til å bli digitaliserte og vi må legge til rette for at papirarkivalier ikke nå blir 'annenrangs' arkiv. Bergen kommune mener bevaringspåbudene i den nåværende §3-20 må bli stående.

§ 22. Lagring av digitalt arkivmateriale utanfor Noreg.

Bergen kommune mener at saksfeltet er mer komplekst enn paragrafen gir inntrykk av. En avtale mellom organet og eieren av arkivlageret er neppe tilstrekkelig. Eierne kan sitte i ett land, arkivlageret i et annet, og begge lands lovverk og organer kan være involvert på måter som krenker norske interesser. Flere av høringsuttalelsene fra instanser med elektronisk lagring som spesialfelt advarer mot en slik adgang på dette tidspunkt. Bergen kommune mener det er prematurt med en så forutsetningsløs godkjenning av skylagring som §22 åpner for. Bergen kommune mener saken trenger mer utredning, og er fornøyd med at Riksarkivaren fortsetter med å vurdere og evt godkjenne slike ordninger.

§ 24 og § 29 vedr proveniens.

I disse to paragrafene er det omtalt tre mulige tilfeller der Riksarkivaren kan fastsette hvor et arkiv skal oppbevares. Slike saker kan være konfliktfylte. Stat og kommune kan ha forskjellige interesser i slike saker og opptrer som parter. Riksarkivaren kan derfor lett få rollen både som part, utreder og dommer. Fra kommunal side har en ikke alltid vært fornøyd med riksarkivaren i disse sakene. Bergen kommune etterlyser en ankeinstans i slike saker, gjerne departementet.

§ 24 Arkivdepot og avleveringsplikt og § 32 Tilgang for allmenta til arkivmateriale i arkivdepot

I nye § 32, første ledd skal depotet gi tilgang til arkivmateriale etter forespørsel, dvs finne frem og legge til rette for offentlig innsyn. Forskriftene nevner ikke formidling i videre forstand. Dette blir understreket i den snevre definisjonen på hva en arkivinstitusjon eller et depot er, (nye § 2 bokstav h), altså kun en bevaringsplass for arkiv. I de senere årene arbeider arkiv bredt med formidling på nett, i foredrag og ovenfor skole, i overensstemmelse med signaler gitt i NOU'er og stortingsmeldinger. Arkivene er en viktig samfunnsmessig kunnskapskilde. Dette bør med i forskriftene.